

O JAKUBOVI A BÍLÉ LABUTI

Čaroděj : Dnes vypršela tvá lhůta.
Naposledy se tě ptám – vezmeš si mě, sic oplata
má bude krutá !
Řekni ano a hned dám svatbu strojit.

Turandolína: Ne nikdy mě nepřinutíš. Já nebudu tvojí!

Čaroděj: Dobrá, když nechceš chotí mou se stát,
odměnu teď tobě přichystám.
Už brzy vyřknu kletbu svoji.
Staneš se bílou krásnou labutí.
Létat budeš každé noci tmou
a v oblacích kroužit.
V lesním jezeře svými křídly vlny čeřit.
A když spatříš světlo denní, pak každý
ten den v mém zámku skleněném, staneš
se služkou mojí.
Budeš mým vzácným hostům hostiny strojit.
Všichni tvoji poddaní a věrní? – ty proměním
já v kmeny stromů.
Ten les už nikdo neprolomí, jejich
duše oněmí, bude znít zvláštní písní.
Kdo by se jen opovážil moji kletbu zlomit, musí
tímto lesem projít. Já však různé léčky schystám
jemu. On stane se v mém lese dalším kmenem.
Já jak dravý orel nad tím vším budu bdít a tebe,
svou bílou labuť pronásledovat.
Budeš se tím pohledem jen soužit.

Turandolína: O smilování prosím. To uvidím jen skrze oči
bílé labutě hvězdné nebe. Alespoň na okamžik, třeba i
uprostřed černé noci, nech mi vidět moji tvář, ať uvi-
dím sebe.
Alespoň vždy na malou chvilku ať proměním se v dívku.
O to tě prosím.

Čaroděj: Tedy dobrá, vidíš, že nejsem zlý. Stejně tě nikdo neza-
chrání – ať to někdo zkusí.
Nyní tedy zaklínám tě. Rozšíří se v tvoji duši stín, mizí
z očí tvých světlo denní, obrůstáš bílým peřím a labuť
odlétá.
Na věky bud' v ní ted' každé noci zakletá.

Moje drobná úprava

Rozlévá se tvou duši stín, z očí mizí světlo denní,
peříčko k peříčku se skládá a labuť odlétá.
Na věky ted' v ní bud' každé noci zakletá.

Maminka – Jakub

Moje drobná úprava – maminka je na scéně u obrazu – přichází Jakub z pohledu hlediště zleva

Maminka: Vítám tě synku, dnes jdeš domů brzy.
Stromy jsi pokácel, dřevo nařezal?

Jakub: Ano matko (civí na obraz)

Maminka: Pojd' tedy ke stolu. Jakube, slyšíš?
Už zase stojíš u obrazu.

Jakub: Matko prosím, ještě chvílku.
Nemyslíš, že už nadešel čas vyjevit mi to tajemství ,
co tento obraz skrývá. Dlouho jsem jako malý k
němu chodil i o něm ve snu sníval.
Já si ho tak zamiloval.

Moje drobná úprava

Odmalička mám ten obraz rád.
Co jsem se na něj nadíval, kolikrát se mi o něm zdálo.

Jakub: Maminko, prosím Vás, nadešel čas,
kdy jsem dospělý a vy můžete mi vyjevit to
tajemství co obraz tento skrývá.
Dlouho jsem jako malý k němu chodil a o něm ve
snu sníval. Já si ho tak zamiloval.

Maminka: Ach synu, jsi jak dravá ryba. Chystáš se do svých rukou
osud svůj teď vzít.
Nevím, nevím, zda mám ti ten příběh říct.
Ale slib je slib. Já jej splním.
Poslouchej dobře co ti povím.
Kdysi tady daleko široko nebyl černý les,
jak je tomu dnes.
Támhle v dáli na kopci stál krásný zámek.

Jakub: A v něm krásná princezna .

- Maminka : Zatím prosím bez poznámek a jak to vlastně víš?
- Jakub: Maminko zdálo se mi o ní. Byla krásná ve snu,
vlasý zlaté hoří, jako když se slunce koupe v moři
a oči modré, hluboké jako jezero.
Ach chtěl bych se jí dvořit.
Maminko, povídejte mi o ní.
- Maminka: Vím jen, že krásná je a to právě je to neštěstí.
Ucházet se o ní zlý a krutý čaroděj Grogo.
Ze samého skla má zámek vysoko v oblacích.
- Jakub: A vzala si ho?
- Maminka: To dodnes nevím, od té doby jí nikdo neviděl.
Každý kdo se odvážil jít ji hledat, už se nevrátil.
A les je pořád hustější. Jediné co vím , hluboko v tom
hvozdu je ukryté jezírko. Cesta k němu však žádná ne-
ní. Nad ním prý orel krouží a bílou labuť hlídá.
Jakube, nikdy nesekej do těch stromů !!!!! ta poslední věta je
mimo kontext - tady by to chtělo nějak vyjasnit např. Pověst praví, že stromy
labuť chrání a pak dát tu poslední větu.
- Jakub: Proč?
- Maminka: Sama nevím, však předtuchu mám, že pak se něco
zlého stane.
- Jakub: To stačí mi, už musím jít.
- Maminka: Kam synu, kam Jakube chceš na noc jít.
- Jakub: Tu tolik krásnou dívku zachránit.

- Maminka: Synu, ach prosím, nechod' tam.
To přeje si tvá matka. Nechci ztratit tě.
Ta báj je děravá a vratká , snad to ani pravda není.
Zůstaň prosím.
- Jakub: Nemůžu , nechci maminko ani do setmění.
Blíží se noc a já nemám stání.
Vezmu svoji sekeru a vyrazím.
Sbohem. Přejte mi šťastnou cestu a šťastný návrat
s ní, s mou budoucí paní.
- Maminka: Sbohem synu, když už jinak nedáš,
já vídím, chceš celou pravdu znát. Moje věta: ale proč právě ty pravdu hledáš
Ach hlavně vrať se ve zdraví, vše ostatní čas nějak napraví.
- Jakub: Sbohem maminko
- Maminka: Opatruj se synu.

Jakub: Kus cesty jsem prošel a všude samá pustina.
Kde ten les je, kde začíná ?
Zvláštní jako by vůbec nebyl.

Stromy: Jakube, Jakube, Jakube tady by to chtělo nějakou reakci Jakuba
Jakube, Jakube, Jakube zatni svou sekeru do mého kmene
do mého také Jakube, Jakube vysvobod' nás.

Jakub: Ne, ne To nikdy neudělám.

Stromy: Poslechl jsi svou máti a dobře jsi udělal.
Jsme lidé ve stromy zakletí, kdybys zatnul sekeru do
našich kmenů , navždy by ses v lese ztratil a stal se
jedním z nás. Tady bych nechala navždy by ses stal jedním z nás.
Děkujeme ti ,Jakube. Až přijde čas a bude ti nejhůř,
zatni svou sekeru, tam kde uvidíš bílé peří.
To je naše rada , musíš nám věřit. Toť naše rada

Jakub: Děkuji Vám, dovolte mi lesem projít
ať najdu jezero a labuť svoji.

Jsi tak krásná , jako by se na mě dívaly oči bílé labutě,
Ale já vidím dívku, tolik smutnou.

Turando: Čaroděj mě volá. Musím zase zpátky. Můj krátký čas ,
kdy jako dívka lidskou mám tvář, už vypršel. Jakube sbohem.
Musím již zpátky, čas můj tak krátký, kdy lidskou mám tvář již vypršel. Čaroděj čeká,
volá již. Což neslyšíš? Sbohem Jakube.

Jakub: Počkej princezno. Ty znáš mé jméno a Tvé?

Turando: Ve snu ses mi zdál. Ve svých snech jsem tě viděla. Turandolína

- Jakub: Kde tě najdu?
- Turando: Ve skleněném zámku v oblacích.
- Jakub: Jak najdu cestu?
- Turando: Sama nevím, už musím, čaroděj se pro mě navrací.
- Čaroděj: Co děláš na tomto místě malý lidský červe.
Nesmíš ani o krok dál.
Dál už to prostě nejde.
Vrať se domů. Na cestu ti přidám k tomu
hrst vzácných drahých kamenů.
Za ně celé jmění dostaneš .
Vybereš si sám , jako bohatý a vážený muž,
koho chceš za ženu.
- Jakub: Já abych zradil tě ji!
Když v mém srdci jiná není.
To neudělám , nech si svoje jmění.
Pevně musím vykročit, cesta se mi zjeví.

Čaroděj: Vítám tě Jakube, přeci jsi našel cestu.
Nestačily ti mé nástrahy a má varování.
Do třetice však živý nevyvázneš.
Zítra se měsíc v novoluní skloní,
Půlnoc odbije a ty se utkáš se mnou v boji.
Sekeru svoji musíš správně zatnout.
Prohraješ, cestu zpátky nenajdeš.
Staneš se sluhou v mém zámku skleněném.
Předtím se posilni s mými hosty z temnot a stínů.

Stromy: Pamatuješ si Jakube. AŽ ti bude nejhůř, zatni svoji sekeru
tam, kde uvidíš bílé peří.

Jakub: To nemohu.
Dobře tedy, uvěřím Vaším slovům.

Tichorachot

Turando: Zlomil jsi čarodějovu kletbu, zachránil jsi mě
i mé poddané. Děkuji ti Jakube.

Jakub: Konečně mohu být s tebou . Krásná jsi,
vlasy zlaté hoří , jako když se slunce koupe v moři,
oči modré, hluboké sním?

Stromy: Tak se princezna Turandolína s Jakubem na svůj
zámek navrací, slavnou svatbu strojí.
Od té doby jsou už pořád svoji.
A čaroděj Grogo a jeho zámek v oblacích zmizel.
Zůstalo jen malé jezírko a tahle báj co nám při-
pomíná, že lásku nespoutáš ani skleněnými řetězy
a dobro nad zlem zvítězí.

II
JAKUBE, JAKUBĚ ZLOMIL JSI ČARODĚJOVU
KLEBROU, KVŮLI MNĚ BY SES ORBĚTOVAL,
KDYBYS ZATNUL SVOJI PEKĚRU TAM
KDE JSI UVIDĚL BILÉ PĚŘÍ
BYLI BYCHOM VŘÍCHNI ZTRACENI.

VIŠ I STROMY TO MU BELY ŠPATNĚ RADIT
TAK ^{VELKÁ} ~~MOCHA~~ BYLA ČARODĚJOVA KLEBBA,
PROHLÉDL JSI VŘECHNY ČARODĚJOVY
LEČKY A ZACHRÁNIL JSI ~~MANĚ~~ MĚ
POMANĚ. TVOJE LÁSKA KE ~~MANĚ~~ BYLA
PILNĚŠÍ NEŽ KOUZLO, KTERIM JSME
BYLI VŘÍCHNI ZAKLETI. I
DĚKUJEME TI JAKUBE, DĚKUJEME TI.